

EL DIA QUE EM VAIG ENAMORAR DEL CEL

He nascut en una família força conservadora. No puc dir que la meva infància hagi sigut terrible, però tampoc gloriosa. Recordo la meva educació; tenia el fi de formar-me obedient. Per què?, et preguntaràs. Doncs, per ser ideal pel matrimoni – o com ella diu, per la *venda* – amb algun home adinerat. Mai qüestionava; simplement, feia. Obeïa. Era segur.

Clar, fins que la vaig conèixer a ella. La seva pell del color de la mel; els seus ametllats ulls verd clars; el seu llarg cabell arrissat; la seva profunda veu... ella. La que em va mostrar el que és la vida. Els riures, l'amor, la bellesa, el plaer; la llibertat.

— Per què vius? — va cridar la meva atenció. Estàvem a sota d'un arbre. Jo, a punt d'adormir-me recolzada al tronc.

— Què vols dir? — vaig preguntar curiosa.

— Quina és la raó per la qual t'aixeques cada matí?

— Doncs... No ho sé, la veritat — em vaig avergonyir. Tants anys vivint, i no m'ho havia preguntat. Una cosa tan bàsica — Simplement, ho faig —. Semblava hipnotitzada, mirant el firmament. — I tu?

Vaig observar les seves comissures alçar-se. — Visc pel cel — va sospirar dolçament.

— Què vols dir? — em sentia emocionada.

— Mira'l, — la meva mirada es va col·locar als núvols. Viatjava per totes les formes suaus. Els colors que sorgien de la il·luminació del sol. Quins raigs, els que es colaven entre els buits de les siluetes de cotó. Els meus ulls dilatant-se quan veren l'intens blau dels fons, el meu cap movent-se lleugerament per poder veure la imatge. Una estranya i bonica sensació barrejada amb vertigen recorria el meu cos.

— Sempre és diferent, no obstant, igual de gran. Mai el podrem veure sencer — va dir l'última frase en un lleuger riure. — Cada dia porta colors i detalls diferents. Mai em cansaré de despertar-me sabent que el món m'oferirà una obra d'art nova, cada dia.

Aquell dia em vaig enamorar. Em vaig enamorar de cada instant de la vida. Cada dia, cada nit; cada color, cada estrella; cada raig de llum, cad fosc: tots els instants. Em recordaria viure, el cel.

— Gràcies. Gràcies per ensenyar-me a viure. Gràcies per enamorar-me del cel, tant de com tu. T'estimaré en cada paisatge nou — miro el gravat del seu nom a la pedra. Raigs d'Apol·lo contrastaven amb la roca. Això em recorda aixecar la mirada cap a dalt; substituint per un paisatge mai vist, la terra on estaria el cos de la meva

Cirereta Ata

estimada. Plorant, sabent que araestic mirant en direcció a la seva ànima, somric. Una vida sencera amb ella no es sent prou. Voldria compartir tots els paisatges vinents amb ella.

Aquesta és la meva breu història; una dona que ha deixat cadenes, buit i seguretat enrere... per amor. L'amor a una altra dona. L'amor a la bellesa. L'amor a la llibertat.